

PARLAMENTUL EUROPEAN

2004

2009

Document de ședință

17.9.2008

B6-0434/2008

PROPUNERE DE REZOLUȚIE

depusă pe baza declarațiilor Consiliului și Comisiei

în conformitate cu articolul 103 alineatul (2) din Regulamentul de procedură

de Francis Wurtz, Gabriele Zimmer, Dimitrios Papadimoulis, Eva-Britt Svensson, Roberto Musacchio, Umberto Guidoni, Ilda Figueiredo și Mary Lou McDonald

în numele Grupului GUE/NGL

privind Pachetul social

Rezoluția Parlamentului European privind Pachetul social

Parlamentul European,

- având în vedere Comunicarea Comisiei privind „Agenda Socială reînnoită: oportunități, acces și solidaritate în Europa secolului XXI” (COM(2008) 412 final) și numeroasele documente nelegislative care o însoțesc,
 - având în vedere propunerea Comisiei de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind aplicarea drepturilor pacienților la asistență medicală transfrontalieră (COM(2008) 414 final),
 - având în vedere propunerea Comisiei de directivă a Parlamentului European și a Consiliului privind instituirea unui comitet european de întreprindere sau a unei proceduri de informare și consultare a lucrătorilor în întreprinderile și grupurile de întreprinderi de dimensiune comunitară (reformare) (COM(2008) 419),
 - având în vedere rezoluția sa din 4 septembrie 2001 referitoare la aplicarea Directivei privind instituirea unui comitet european de întreprindere,
 - având în vedere propunerea Comisiei de directivă a Consiliului cu privire la punerea în aplicare a principiului tratamentului egal al persoanelor indiferent de religie sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală (COM(2008) 426 final),
 - având în vedere acordul politic al Consiliului Ocuparea forței de muncă și Afaceri sociale din 9 iunie 2008 referitor la revizuirea directivei privind timpul de lucru și la directiva privind lucrătorii temporari,
 - având în vedere hotărârile Curții de Justiție a Comunităților Europene în cauzele Viking Line, Laval, Rüffert și Comisia c. Luxembourg și dezbaterile politice aprinse asupra acestora,
 - având în vedere următoarele convenții OIM: OIM-94, Clauzele privind condițiile de muncă (contractele publice); OIM-87, Libertatea de asociere și protecția dreptului de a se organiza; OIM-98, Dreptul de organizare și negociere colectivă; OIM-117, Obiective de bază și standarde de bază ale politicii sociale, în special partea IV; OIM-154, Negocierea colectivă, OIM Convenția privind munca în domeniul maritim și Agenda OIM privind munca decentă,
 - având în vedere Orientările integrate privind creșterea și locurile de muncă 2008 - 2010 și Strategia UE privind integrarea și protecția socială,
 - având în vedere articolul 103 alineatul (2) din Regulamentul său de procedură,
- A. întrucât în timpul actualei legislaturi a Parlamentului, Comisia și Consiliul au fost foarte reticente în a propune și adopta acte legislative în domeniul politicii sociale destinate

realizării progresului social în Uniunea Europeană,

- B. întrucât politicile sociale și de ocupare a forței de muncă ce vizează progresul social nu se numără printre prioritățile actualei Președinții franceze a Uniunii Europene, iar, din acest motiv, afirmațiile acestei președinții că 2008 va fi „anul de relansare a Europei sociale” nu par foarte credibile,
 - C. întrucât acordul politic al Consiliului Ocuparea forței de muncă și afaceri sociale din 9 iunie 2008 referitor la revizuirea directivei privind timpul de lucru vizează o dereglementare și mai pronunțată a standardelor minime de protecție a sănătății și siguranței lucrătorilor în cazul unui program de lucru neregulat și prelungit; întrucât actualele încercări ale guvernului francez de a modifica legislația privind limita de 35 de ore de lucru pe săptămână și campaniile similare din alte state membre pentru un program săptămânal de lucru mai lung merg în aceeași direcție, a regresului social,
 - D. întrucât recente hotărâri ale Curții Europene de Justiție în cauzele Viking Line, Laval, Ruffert și Luxembourg restrâng dreptul la grevă și la negocierea colectivă, susținând prevalența libertăților pieței interne asupra acestor drepturi sociale fundamentale; întrucât în aceste hotărâri standardele minime de protecție socială din directiva privind detașarea lucrătorilor au fost interpretate ca standarde maxime, favorizând astfel concurența salariilor mici în cadrul aceluiași loc de muncă și negând dreptul statelor membre de a stabili, în cadrul legislației lor naționale, condiții mai favorabile de lucru și remunerarea mai bună a lucrătorilor detașați,
 - E. întrucât aceste evoluții au contribuit într-o foarte mare măsură la impresia larg răspândită a publicului că UE înclină mult prea mult spre piața liberă și competiție și abandonează solidaritatea și progresul social; întrucât criza tot mai profundă de legitimitate a Uniunii Europene a condus la o creștere a distanței între proiectul european centrat pe piață, susținut de elite, și scepticismul a numeroși cetățeni europeni cu privire la „valoarea adăugată” a politicilor europene pentru viața lor de zi cu zi și pentru binele lor social, exprimat din nou cu puțin timp în urmă prin votul negativ al irlandezilor asupra Tratatului de la Lisabona,
 - F. întrucât, în acest context, „Agenda socială reînnoită” prezentată de Comisie trebuie interpretată ca o încercare de a calma furia și insatisfacția unor părți largi ale populației cu privire la actuala traiectorie neoliberală a proiectului de integrare europeană; întrucât, cu toate acestea, așa-numitul „Pachet social” constă în principal din comunicări, rapoarte și recomandări fără caracter legislativ, al căror efect în materie de promovare a unui progres social cuantificabil în Uniunea Europeană este îndoielnic,
 - G. G. întrucât, datorită politicilor monetare și macroeconomice, și anume Pactul de stabilitate, neoliberala Strategie de la Lisabona și deciziile BCE, începând cu anul 2000 s-au înregistrat o creștere economică și de ocupare a forței de muncă modeste, o depreciere a muncii, niveluri în continuare ridicate ale șomajului, sărăcie, muncă precară, inegalități în modul de distribuire a veniturilor, dublate de câștiguri tot mai semnificative pentru marile grupuri financiare și economice, care beneficiază de pe urma liberalizării și privatizării sectoarelor productive strategice și a serviciilor publice de bază,
1. consideră că Pachetul social este o încercare prost concepută de a distrage atenția opiniei

publice de la atitudinile regresive din punct de vedere social ale Comisiei și Consiliului, cum ar fi dereglementarea planificată a directivei privind timpul de lucru și efectele devastatoare ale recentelor hotărâri ale Curții de Justiție asupra drepturilor fundamentale și a negocierii colective;

2. subliniază faptul că Parlamentul European, în prima lectură la revizuirea directivei privind timpul de lucru, a solicitat o eliminare treptată a derogărilor; critică ferm faptul că prin acordul politic al Consiliului s-a respins această cerere; își exprimă, prin urmare, dezacordul cu privire la acordul Consiliului;
3. insistă asupra faptului că orice revizuire cu semnificație socială a directivei privind timpul de lucru trebuie să se concentreze asupra reconcilierii vieții profesionale cu cea personală, reducând timpul de lucru zilnic și săptămânal; subliniază faptul că derogarea trebuie complet abolită, iar jurisprudența CEJ privind perioadele de gardă și perioadele de concediu compensatoriu trebuie implementată în întregime și integrată în directivă, iar orice scădere a nivelului de protecție acordat prin directiva existentă ar trebui interzisă;
4. solicită Consiliului și statelor membre să discute pe larg chestiunile rezultate în urma hotărârilor recente ale Curții de Justiție; recomandă insistent Consiliului să ia măsuri pentru a asigura prevalența drepturilor sociale asupra libertăților pieței interne; solicită, prin urmare, o revizuire în profunzime a tratatelor, pentru a deschide calea către o Europă socială; consideră că, dacă instituțiile europene nu reușesc acest lucru, criza serioasă de legitimitate cu care se confruntă actualul model social și economic european se va agrava;
5. ia act de primul raport bienal al Comisiei privind situația serviciilor sociale de interes general din UE; insistă asupra faptului că problema serviciilor de interes general este un alt aspect important ce necesită revizuirea tratatelor; subliniază, în acest context, necesitatea unor dispoziții clare în dreptul primar al UE, care să stipuleze că bunurile publice, serviciile publice, serviciile de interes general și sectorul non-profit nu fac obiectul normelor privind concurența, ajutorul de stat, achizițiile publice și piața internă, ci formează un sector care se bazează exclusiv pe interesul public și este organizat în conformitate cu principiul subsidiarității în cadrul competenței exclusive a statelor membre și a autorităților regionale și locale de a le asigura buna funcționare;
6. reamintește faptul că Tratatul de la Lisabona a fost deja respins de către poporul irlandez, în cadrul singurului referendum organizat pe această temă în Uniunea Europeană; solicită Consiliului să oprească procesul de ratificare și, ca un prim pas către remedierea situației, să introducă o „clauză privind progresul social” ca protocol cu caracter obligatoriu la tratatele existente, în vederea clarificării următoarelor aspecte:
 - tratatul nu trebuie interpretat ca afectând în vreun fel exercitarea drepturilor fundamentale, așa cum sunt ele recunoscute de către statele membre, inclusiv a dreptului la grevă și la acțiune colectivă la nivel național, precum și la greve și acțiuni colective de dimensiuni transfrontaliere;
 - aceste drepturi includ și dreptul sau libertatea de a lua alte măsuri prevăzute în sistemele de relații de muncă ale statelor membre, printre care și cele vizând încheierea acordurilor colective care trec dincolo de nivelul minim de salarii și standarde;

- tratatul nu trebuie interpretat ca afectând în vreun fel relațiile de muncă și sistemele de negocieri colective recunoscute în statele membre;
 - tratatul nu trebuie interpretat ca afectând în vreun fel competențele statelor membre în materie de adoptare a unor legi de politică socială care prevăd standarde și cerințe superioare celor stabilite prin directivele UE de fixare a standardelor minime;
 - ori de câte ori drepturile menționate mai sus sau competențele de politică socială și sistemele de relații de muncă ale statelor membre intră în conflict cu normele pieței interne sau cu „libertățile fundamentale” ale pieței interne, cele dintâi (drepturile fundamentale etc.) au întâietate în fața ultimelor;
7. subliniază că proiectele legislative din „Pachetul Social” fie urmăresc creșterea gradului de liberalizare a pieței interne, cum este cazul propunerii de directivă privind „aplicarea drepturilor pacienților” în serviciile medicale transfrontaliere, care are ca model vechile propuneri Bolkenstein referitoare la serviciile medicale cuprinse în Directiva privind serviciile, fie sunt lipsite de ambiție în termeni de promovare a progresului social, cum ar fi în cazul propunerii de revizuire a Directivei privind instituirea unui comitet european de întreprindere și că, de aceea, acestea nu constituie mijloace adecvate pentru „relansarea Europei sociale”, afirmată de Președinția franceză;
 8. subliniază faptul că serviciile medicale au fost excluse din Directiva privind serviciile pe piața internă din motive întemeiate, întrucât acestea reprezintă o componentă a sistemelor de securitate socială, și nu un domeniu în care forțele pieței ar trebui să aibă întâietate; subliniază faptul că nu este nici necesară, și nici nu ține de competența UE, reglementarea serviciilor de sănătate pe baza normelor pieței interne; insistă asupra faptului că problema abordată în propunerea de directivă a Comisiei trebuie rezolvată și reglementată în cadrul coordonării sistemelor de securitate socială (Regulamentul (CE) nr. 883/2004);
 9. își exprimă dezacordul profund față de propunerea de directivă a Comisiei privind aplicarea drepturilor pacienților în cadrul serviciilor medicale transfrontaliere; subliniază faptul că propunerea este făcută din perspectiva pieței interne și este în principal concepută astfel încât să permită persoanelor înstărite și educate să meargă în străinătate pentru a cumpăra servicii medicale mai ieftine; consideră că propunerea subminează principiul egalității în sistemele de sănătate, întrucât sumele rambursate pacienților din statele membre mai sărace nu le vor permite să acopere costul îngrijirilor medicale de înaltă calitate din statele membre mai bogate;
 10. critică ferm faptul că propunerea Comisiei de revizuire a Directivei privind instituirea unui comitet european de întreprindere (CEI) este lipsită de ambiție; reamintește Comisiei solicitarea care i-a fost deja adresată de Parlament cu șapte ani în urmă, cu privire la revizuirea acestei directive, în rezoluția sa din 4 septembrie 2001, căreia nu i s-a dat curs;
 11. subliniază motivele principale pentru care Directiva CEI trebuie revizuită: o definiție mai precisă a „informării” și a „consultării” (informații scrise și detaliate, furnizate în timp util) și a chestiunilor „transnaționale”, coborârea pragurilor impuse pentru instituirea de CEI, recunoașterea rolului sindicatelor și a drepturilor acestora, îmbunătățirea condițiilor de muncă pentru CEI; impunerea unor sancțiuni efective, proporționale și disuasive acelor companii care încalcă dispozițiile directivei și instituirea unui drept de veto pentru CEI cu

privire la planurile conducerii societăților vizând restructurarea, fuzionarea, preluarea sau concedierea, amânând orice decizie definitivă până când CEI propune soluții alternative, în urma unei consultări aprofundate cu conducerea;

12. salută propunerea de către Comisie a unei directive orizontale privind interzicerea discriminării în alte domenii decât ocuparea forței de muncă; își exprimă dezacordul profund față de faptul că asigurările și alte produse financiare nu vor intra sub incidența directivei, permițând sectorului finanțelor și asigurărilor să-și continue practica discriminatorie de a solicita contribuții mai mari pe motivul riscurilor legate de starea de sănătate, de vârstă, sex sau dizabilități;
13. subliniază faptul că resortisanților țărilor terțe trebuie să le fie asigurat accesul la ocuparea forței de muncă în UE, precum și drepturi egale, în special în ceea ce privește salariile, negocierile colective și protecția socială; solicită includerea, în deciziile și deciziile-cadru europene, a tuturor dispozițiilor prevăzute de Convenția internațională privind protecția drepturilor tuturor lucrătorilor migranți și a membrilor familiilor acestora, adoptată de către Adunarea Generală a ONU la 18 decembrie 1990; sprijină ideea unui permis de ședere în vederea căutării unui loc de muncă;
14. ia act de obiectivul Comisiei de a îmbunătăți vizibilitatea și metodele de lucru din cadrul Strategiei UE din domeniul incluziunii și protecției sociale și de a-și consolida interacțiunea cu alte politici; subliniază, cu toate acestea, faptul că Comisia și Consiliul au respins solicitarea Parlamentului de a introduce o nouă orientare privind integrarea socială în Orientările privind ocuparea forței de muncă 2008 - 2010, refuzând, astfel, să îmbunătățească această vizibilitate și interacțiunea cu alte politici;
15. susține propunerea Comisiei de a stabili obiective în vederea reducerii sărăciei (a sărăciei în general și a sărăciei în rândul copiilor, a sărăciei lucrătorilor și a sărăciei constante pe termen lung), precum și propunerile sale vizând un nivel minim al veniturilor pentru pensionari și accesul și calitatea serviciilor de sănătate (reducerea mortalității infantile, îmbunătățirea stării de sănătate și creșterea speranței de viață etc.) pentru următoarea etapă a strategiei UE privind integrarea socială și protecția socială; insistă asupra faptului că astfel de obiective trebuie stabilite și în ceea ce privește sistemele de asigurare a unor venituri minime (60% din venitul median egalizat național) și a salariilor minime (60% din salariul mediu național sau dintr-un sector anume), în vederea combaterii sărăciei și a excluderii sociale;
16. susține intenția Comisiei de a promova conceptul de muncă decentă în cadrul politicilor interne și externe ale UE; subliniază faptul că un element esențial al conceptului de muncă decentă este ideea de „loc de muncă liber ales”, care trebuie garantat; insistă, de aceea, ca statele membre să-și revizuiască politicile în materie de piață a muncii, care forțează șomerii să accepte locuri de muncă prost plătite și precare sau să lucreze în contul beneficiilor lor sociale (programele de reinserție profesională);
17. susține propunerea Comisiei de a include standardele internaționale privind munca maritimă (OMI CMM 2006) în legislația europeană a muncii, pe baza acordului european dintre angajatori și sindicate din acest sector; susține, de asemenea, inițiativa Comisiei privind implementarea prioritară a convențiilor OMI; subliniază, cu toate acestea, faptul că hotărârea CEJ în cauza Rüffert nu este conformă Convenției 94 a OMI, care stipulează

clar că acordurile colective trebuie respectate în cadrul reglementărilor referitoare la procedurile de ofertare; solicită Comisiei și Consiliului să acorde Convenției OMI 94 prioritate în ordinea implementării;

18. este de aceeași părere cu Comisia în privința faptului că este necesar un efort mai intens de reducere și eliminare a diferenței de remunerare între genuri în Uniunea Europeană; solicită Comisiei și Consiliului să continue consolidarea cadrului juridic, să fixeze un obiectiv de reducere a diferențelor de remunerare între genuri, ținând seama și de accesul la formarea profesională și recunoașterea calificărilor și competențelor femeilor, precum și de diferențele de remunerare între genuri în cazul normelor parțiale și al pensiilor și să promoveze includerea clauzelor egalitare în contractele publice;
19. ia act de raportul Comisiei privind instrumentele și politicile comunitare vizând integrarea romilor; subliniază necesitatea unei acțiuni ferme în vederea integrării romilor (un Plan de acțiune pentru romi), așa cum a solicitat Parlamentul în rezoluțiile sale pe această temă;
20. subliniază că un „Pachet social” serios, care promovează progresul social, trebuie completat și susținut prin măsuri de politică economică și structurală; consideră că Pactul de stabilitate și de creștere trebuie revocat, iar politica monetară a BCE trebuie relaxată, pentru a contracara efectele actualei scăderi a ritmului de creștere al economiei din Europa; solicită Comisiei și Consiliului să elaboreze un „Program european pentru dezvoltare durabilă, ocuparea forței de muncă și integrare socială”, căruia să îi fie alocat cel puțin 1% din PIB-ul UE, și care ar trebui completat prin programe similare de investiții publice ale statelor membre, în vederea stabilizării economiei, a contracarării schimbărilor climatice și a promovării ocupării integrale a forței de muncă, însoțită de locuri de muncă de calitate și drepturi sociale; propune ca statele membre să introducă și măsuri de stabilizare și consolidare a puterii de cumpărare a persoanelor cu venituri mici (care se confruntă cu creșterea prețurilor la alimente, energie și transport), de exemplu prin introducerea unor tarife fixe sociale la gaz, electricitate, telecomunicații, transport public etc.;
21. observă faptul că Strategia de la Lisabona a Uniunii Europene va lua sfârșit în 2010; consideră că trebuie inițiată o reflecție cuprinzătoare asupra strategiei pentru perioada de după 2010; subliniază faptul că actuala concentrare asupra liberalizării pieței și a „competitivității” trebuie abandonată și înlocuită cu o nouă strategie europeană integrată pentru solidaritate și dezvoltare durabilă, bazată pe patru piloni de importanță egală (economia, mediul, ocuparea forței de muncă, protecția și integrarea socială);
22. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, precum și parlamentelor statelor membre.